

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Commonitorivm ab archiepiscopo Cyrillo ad Eulegium presbyterum
Constantinopoli agentem missum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

ANNO CHRISTI 431.

* καρίας

Χριστός γὰρ ὅστις ὁ ἀποκαλύπτων βα-
 θεία καὶ ἀποκρυφα, ἔσυνεσιν * καρ-
 διάς ἐπιείας· ἐν αὐτῷ γὰρ, καὶ ἡμεῖς
 πάντες εἰσιν ὁ θησαυρὸς τῆς θεοφίας καὶ
 γνώσεως ἀποκρυφοί· δι' αὐτῶν τε καὶ
 σὺ αὐτῷ τῷ θεῷ καὶ πατρὶ δόξα καὶ
 κράτος σὺν ἀγίῳ πνεύματι εἰς τὸν
 αἰῶνα τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Christus enim est qui & pro-
 funda & abscondita reuelat, &
 intelligentiam cordi inserit. In
 ipso namque & ab ipso omnes
 sunt thesauri sapientiæ & scien-
 tiæ absconditi. Per ipsum &
 cum ipso sit Deo ac Patri &
 sancto Spiritui gloria & impe-
 rium in sæcula sæculorū. Amen.

ΥΠΟΜΝΗΣΤΙΚΟΝ

Εὐλογία πρεσβυτέρω, παραυθρόν-
 πιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡμεῖς τῷ
 ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου.

Κυρίλλος Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
 Εὐλογία χαίρειν.

COMMONITORIVM

ab archiepiscopo Cyrillo
 ad Eulogium presbyterum
 Constantinopoli agentem
 missum.

Cyrillus episcopus Alexandri-
 nus Eulogio salutem.

ΕΠΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ τινες
 τῆς ἐκδέσεως, ἧς πεποιύωται ὁ
 ἀποτολικοί, καὶ φασί· διὰ τὴν δύο
 φύσας ὀνομαζόντων αὐτῶν ἡμεῖς γὰρ,
 ἢ καὶ ἐπήνεσε ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας;
 ὁ δὲ τὰ Νεστορίου φρονούωντες λέ-
 γουσι καὶ κείνον οὕτω φρονεῖν, συναρ-
 πάζοντες τὸν ἐκ εἰδότας τὸ ἀκριβές.
 καὶ δὲ πῶς μεμφομένους ἐκείνο λέ-
 γειν· ὅτι οὐ πάντα, ὅσα λέγουσιν ὁ
 ἀρετικοί, φέρουσιν, καὶ παρατεῖλαι
 καὶ πολλὰ γὰρ ὁμολογοῦσιν ὡς καὶ
 ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν. οἷον ὁ Ἀρειανὸς
 ὅταν λέγῃσι τὸν πατέρα, ὅτι δημιουργ-
 γός ὅτι τῶν ὄλων καὶ κτίτος, μὴ
 διὰ τοῦτο φέρουσιν ἡμᾶς ἀκόλουθῶς
 πάντας τὰς ὁμολογίας; οὕτω καὶ ὁ τῆς
 Νεστορίου· καὶ λέγει δύο φύσας,
 πλὴν διαφορῶν σημαίνων τῆς σαρκὸς
 καὶ τῆς θεοῦ λόγου· ἐτέρη γὰρ ἢ τοῦ
 λόγου φύσις, καὶ ἐτέρη ἢ τῆς σαρκὸς.
 ἐκείνη πλὴν ἔνωσιν ὁμολογεῖ μὴ ἡμεῖς.

EXPOSITIONEM, quam C. XXXVII.

Orientalis fecerunt, repre-
 hendunt nonnulli, ac dicunt:
 Quam ob rem episcopus Ale-
 xandrinus illos tolerauit, ac
 laudauit etiam, cum duas na-
 turas nominarent? Qui autem
 Nestorium sectantur, eadem
 & ipsum sentire contendunt;
 eaque ratione illos, qui mi-
 nus accurate rem percipiunt,
 in suam sententiam abripiunt.
 Verum iis qui hoc nomine
 nos accusant, respondendum
 est, non omnia quæ hæretici
 dicunt, statim fugienda ac
 repudianda esse. Multa enim
 confitentur ex iis, quæ nos
 quoque asserimus. Exempli
 causa, cum Ariani Deum Pa-
 trem omnium conditorem ac
 dominum esse dicunt, num
 ideo consequens est, ut eius-
 modi confessiones auersemur?
 Sic & de Nestorio quoque, li-
 cet duas naturas esse dicat, car-

nis & Verbi Dei differentiam significans, (est enim alia Verbi,
 alia carnis natura) attamen vnionem vna nobiscum non confitetur.

Nos enim illas adunantes, vnum Christum, vnum eundem Filium, vnum Dominum confitemur, & vnam propterea * Dei naturam incarnatam dicimus. Simile quid & de quouis homine dici potest. Nam & ille ex diuersis naturis constat, ex corpore nimirum & anima. Quamuis enim ratio & contemplatio horum discrimen non ignorent; tamen postquam illas vnierimus, vnam hominis naturam facimus. Quamobrem naturarum differentiam agnoscere, non est vnum Christum in duos diuidere. Quia vero omnes orientales putant, nos orthodoxos Apollinarii opiniones sequi, sentireque naturarum commixtionem vel confusionem factam esse, (cuiusmodi enim vocibus ipsi vtuntur) quasi Deus Verbum in carnis naturam transferit, & caro in diuinitatis naturam conuersa sit: concessimus ipsis, non vt vnum Christum in duos diuidant (abfit,) sed vt tantum fateantur, neque confusionem factam esse, neque commixtionem; sed carnem fuisse carnem, vt ex muliere sumptam; ac Verbum vt ex Patre genitum, fuisse Verbum: verumtamen vnum esse Christum, vnum Filium, ac Dominum vnum. *Verbum enim, iuxta Ioannis vocem, factum est caro.* sic autem paratos esse, vt lectioni epistolæ beati papæ Athanasii attendant. Cum enim * suo tempore nonnulli contenderent ac dicerent, Deum Verbum ex propria natura corpus sibi transformasse; omni ratione confirmare conatus est, Christi corpus non esse Verbo consubstantiale.

* Fili

Ioan. 1.

* illic nonnulli

ἡμεῖς γὰρ ἐνώσαντες τῶντα, ἕνα Χριστόν, ἕνα υἱὸν ὁμολογούμεν, καὶ λοιπὸν μίᾳ τῆ * θεοῦ φύσιν σαρκωμένον. οὐ ποῖον ἔστι καὶ ὅτι τῆ κοινοῦ εἰπεῖν ἀδελφοῦ * ἐστὶ μὲν γὰρ ἐκ διαφόρων φύσεων, ὁμοῦ τε σώματος φημι καὶ ψυχῆς· καὶ ὁ μὲν λόγος καὶ ἡ θεοειεῖα οἶδε τῶν διαφορᾶν, ἐνώσαντες δὲ, τότε ποιοῦμεν μίᾳ ἀδελφοῦ φύσιν. ἰκοῦν οὐ τὸ εἶδέναι τῶν φύσεων τῶν διαφορᾶν, διατέμεναι ἔστιν εἰς δύο ἕνα Χριστόν. Ἐπειδὴ δὲ πάντες ἐκ τῆς ἀναπολῆς νομίζουσιν ἡμᾶς ὅτι ὀρθοδόξοις τῆς Ἀπολιναρίου δόξαις ἀκολουθεῖν, καὶ φρονεῖν ὅτι σύγκρασις ἐγένετο ἢ σύγχυσις· τοιαύτας γὰρ καὶ αὐτοὶ κέλευται φωνᾶς, ὡς τῆ θεοῦ λόγου * μεταβληκίως εἰς φύσιν σαρκῶς, καὶ τῆς σαρκῶς θεραπείας εἰς φύσιν θεότητος, σιωχωρήσαμεν * αὐτοῖς, οὐ διελέιν * εἰς δύο ἕνα Χριστόν· μὴ γήνοιο· ἀλλ' ὁμολογῶμεν μόνον, ὅτι οὔτε σύγκρασις ἐγένετο, οὔτε σύγκρασις, ἀλλ' ἢ μὲν σαρκὶ σαρκὶ ἴω, ὡς ἐκ γυναικῶς ληφθεῖσα, ὁ δὲ λόγος ὡς ἐκ πατρὸς γνηθεὶς λόγος ἴω· πλὴν εἰς ὁ Χριστὸς καὶ υἱὸς καὶ κύριος καὶ τῶν ἰωάννου φωνῶν, ὡς γερονότος σαρκῶς τῆ θεοῦ * ἀρεσκυλάδα δὲ αὐτοῖς * προσέχον τῆ ἀναγνώσε τῆς ὁμοιωτικῆς τῆ μακαρίου πάπα Ἀθανασίου· ὅτι ἐκεῖ φιλονεικούντων ἰωάνν, καὶ λεγόντων, ὅτι ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως ὁ θεὸς λόγος μετεποίησεν ἑαυτῷ σῶμα, ἀνω καὶ κάτω ἰσχυρίζεται, ὅτι οὐχ ὁμοούσιον ἴω τῶ λόγῳ τὸ σῶμα.

* μεταβληκίως

* αὐτοῖς

* προσέχον

ANNO CHRISTI 431.

* υἱός.
* μαρτυρήσαντες

* ἀκούσαντες

εἰ δὲ οὐχ ὁμοούσιον, ἐτέρου πάντως καὶ ἐτέρου φύσις, ὃς ἂν ὁ εἷς καὶ μόνος νοεῖται * Χριστός· κἀκεῖνο δὲ * μὴ ἀγνοεῖτωσαν· ὅπου γὰρ ἐνωσίς ὀνομάζεται, οὐχ ἑνὸς παρὰ τὸν ἑαυτοῦ σιμαίνεται σιωπῆς, ἀλλ' ἢ δύο ἢ πλείονων, καὶ διαφόρων * ἀλλήλοισι κατὰ τὴν φύσιν. εἰ ποῖνυ λέγομεν ἐνωσιν, ὁμολογοῦμεν ὅτι σαρκὸς ἐψυχωμένης νοερός, καὶ λόγου· καὶ ὁ δύο λέγοντες φύσις, οὕτω νοοῦσι. πλὴν τῆς ἐνώσεως ὁμολογοῦμεν, ἐκέπθην δὴσαντα ἀλλήλων τὰ ἐνωθέντα, ἀλλ' εἷς λοιπὸν υἱός, μία φύσις αὐτῶν, ὡς σαρκωθέντος τῷ λόγῳ. ταῦτα ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐκ τῆς αἰαθλῆς, εἰ καὶ πρὸς τὴν λέξιν ὀλίγον ἐσκόπηθησαν. ὅτι ἡ ὁμολογουμένης, ὅτι ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς γεννηθείς μονογενὴς λόγος, ἐγενήθη ὁ αὐτὸς καὶ κατὰ σαρκα ἐκ γυναικὸς, καὶ ὅτι θεοτόκος ὅτι ἡ ἀγία πατρὸς, καὶ ὅτι ἐκ αὐτῆς τὸ πρῶτον, καὶ ὅτι οὐ δύο υἱοί, οὐ δύο Χριστοί, ἀλλ' εἷς, πῶς τῆς Νεστορίου συμφέρονται διδασκαλίας; Νεστόριος μὲν γὰρ ἐν τῆς αὐτῆς ὁμολογήσει παρὰ τοῦ λέγειν, ὅτι υἱός εἷς, καὶ εἷς κύριος· ἀλλὰ αἰαφέρει πλὴν ὑπόστασι καὶ πλὴν κυριότητι ὅτι μόνον ὅτι τῆς θεοῦ λόγον. ὅταν δὲ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκονομίαν, πάλιν ὡς ἑτέρον κύριον ὅτι ἐκ γυναικὸς ἰδίᾳ ἀνδροπὸν φησι σωμαθέντα τῇ ἀγίᾳ τῆς ἰσοπμίας. τὸ γὰρ λέγειν· ὅτι διὰ τῆς οὐ θεὸς λόγος Χριστός ὀνομάζεται, ὅτι ἔχει πλὴν σωμαθέντα πλὴν πατρὸς ὅτι Χριστὸν, πῶς ἐκ ἐναργῆς ὅτι δύο λέγειν Χριστοί,

Quod si Verbo consubstantiale non est, alia omnino atque alia natura sit oportet, ex quibus vnus ac solus Christus constitutus intelligitur. Nec illud ignorent; vbi cumque vnio nominatur, ibi non vnus tantum rei coniunctionem significari, sed vel duarum, vel plurium, earumque secundum naturam inter se differentium. Si igitur vnionem dicimus, carnis procul dubio intelligente anima præditæ ac Verbi eam esse vnionem fatemur. Atque ita intelligunt qui duas naturas dicunt. Attamen vnione semel iam asserita, non amplius a se separantur quæ sunt vnita; sed vnus iam existit Christus, vnaque ipsius natura, vt Verbi nimirum incarnati. Hæc confessi sunt orientales, quamuis verbis aliquanto obscurioribus vsi. Qui enim confitentur, illud ex Deo Patre natum vnigenitum Verbum, idem etiam secundum carnem ex muliere natum esse; & sanctam Virginem Dei genitricem, & vnã esse Christi personam, & non duos Filios, nec duos Christos, sed vnum tantum: quomodo Nestorii opinionibus consentiunt? Nestorius enim in suis expositionibus simulat se dicere vnum tantum Filium, & vnum solum Dominum esse; sed filiationem ac dominationem ad solum Dei Verbum refert. At vbi ad dispensationis mysterium ventum est, rursus vt alium Dominum seorsim hominem dicit ex muliere natum, qui æqualis honoris dignitate coniunctus sit Verbo. Quandoquidem dicere, Dei Verbum ob id Christum nominari, quod cum Christo coniunctionem habeat; quid aliud est quam clare asserere duos esse Christos,

fi Christus cum Christo coniunctionem habet vt alius nimirum cum alio? At vero orientales nihil eiusmodi dicunt, solum autem voces discernunt. Discernunt autem ad eum modum, vt alias quidem diuinitati, alias vero humanitati, alias autem vtriq; communiter conuenire dicant, quod simul habeant quod Deo & homini conueniat; ita tamen, vt omnes de vna eademque persona dicantur. At non ita Nestorius, qui alias Verbo Dei seorsim, alias vero illi adscribit ex muliere nato, tamquam alteri filio. Aliud autem est vocum agnoscere differentiam; aliud rursus duabus personis, tamquam alteri & alteri, differentes accommodare voces. Epistola vero ad Acacium precipue, cuius initium est: Res sane dulcis & commendabilis est fratribus amica salutatio; plene de his omnibus satisfacit. Habes & plurimas quoque epistolas in capsula, quas studiose tradere debes: offer etiam magnificentissimo prapposito & duos libellos, quos ad illum misi; alterum contra Nestorii blasphemias scriptum, alterum acta Synodi contra Nestorium, eiusdemque asseclas, complementem, & refutationes, quas contra Andream & Theodoretum episcopos, qui aduersus capita scripserunt, edidi. Complectitur autem idem libellus sub finem breues quaedam de Christi dispensatione expositiones, easque pulcras admodum & vtilis. Offer ei similiter ex illis quæ corio obductæ sunt, quinque epistolas: vnam beati papæ Athanasii ad Epictetum;

εἰ Χριστὸς πρὸς Χριστὸν ἔχει συνά-
φειδον, ὡς ἄλλο πρὸς ἄλλο; ὅ-
δὲ ἐκ τῆς ἀναπολῆς οὐδὲν εἰρήκασι
ἴσθουσιν. τὰς δὲ φωνὰς διαίροισι
* μόνως. διαίροισι δὲ κατὰ τὸν
ἴσον, ὡς τὰς μὲν θεοπρεπεῖς εἶναι
λέγειν, τὰς δὲ ἀνθρώπινας, τὰς δὲ κοι-
νοποιηθείσας, ὡς ἐχούσας ὁμοῦ ἐν
θεοπρεπεῖ καὶ τὸ ἀνθρώπινον, πλὴν
εἰρημίας πρὸς ἐνὸς καὶ τῷ αὐτῷ, καὶ
οὐχ ὡς Νεστόριος τὰς μὲν τῷ θεῷ λό-
γῳ ἰδικῶς ὑπομένει, τὰς δὲ τῷ ἐκ
γυναικὸς ὡς ἐπέσθι. ἔσθι δὲ ὅτι
τὸ φωνῶν εἶδέναι διαφορῶν, καὶ ἐ-
σθον τὸ μετεῖναι δύο προσώπων, ὡς
ἐπέσθι καὶ ἐπέσθι. ἡ δὲ Ἰπσολὴ ἢ
πρὸς Ἀγκίμον μάστις, ἣς ἢ ἄρχη
χρῆμα μὲν ἀδελφοῖς ἢ πρὸς ἄλλοις
γλυκύ τε ἐξ ἀγάσων, καλλῶ ὑπο-
λογίαν ἔχει πᾶντων. ἔχει δὲ πλεί-
σας Ἰπσολὰς ἐν τῷ γλωσσολογίῳ,
αἱ ὁφείλεις σουδαῖως Ἰπσοδῶναι.
πρὸς ἀγαγε δὲ τῷ μεγαλοπρεπεῖ-
τω πραγμασίτω καὶ τὰ ὑποσακνῶτα
παρ' ἑμοῦ δύο βιβλία, ἐν μὲν κατὰ
τῆς Νεστορίου δυσφημιῶν, ἔσθον δὲ
ἔσθον τὰ ἐν τῇ συνόδῳ πεπραγμένα
κατὰ Νεστορίου καὶ τῆς τῷ αὐτῷ φρο-
νούτων, καὶ ἀντιρήσας παρ' ἑμοῦ
* γεγραμμένας πρὸς τῶν γραφῶν
τὰς καὶ τῆς κεφαλαίων. δύο δὲ εἰσιν
Ἰπσοκοποι, Ἀνδρέας καὶ Θεοδώριτος.
ἔχει δὲ Ἰπσοπὴ τέλει τὸ αὐτὸ βιβλίον καὶ
συντόμοις ἐκείνης πρὸς τῆς Χρι-
στὸν οἰκονομίας, σφόδρα καλαῖς, καὶ
ἀφελῆσαι διωμύνας. πρὸς ἀγαγε δὲ
ὁμοίως αὐτῶν ἐκ τῆς ἐχουσῶν ἄλλα
Ἰπσολὰς πέντε, μίση μὲν τὰ μακα-
εἰς πᾶσι Ἀθανασίου πρὸς Ἐπίκτητον,

Sup. c. 35.

ANNO
CHRISTI
431.

* μίση.

* πλείσας
ἐν γλωσσολο-
γίῳ, καὶ μίση,
* πρὸς ἀγα-
γε δὲ τῷ
μεγαλοπρεπεῖ-
τω.

* γεγραμμένας.

ANNO CHRISTI 431.

καὶ ἄλλω πρὸς Ἰωάννῃ παρ' ἡμῶν, καὶ πρὸς Νεστόριον δύο, μίαν τὴν μικρὰν, καὶ μίαν τὴν μεγάλην, καὶ τὴν πρὸς Ἀκάκιον. * αὐτὰς ᾗ ἐζητήσε παρ' ἡμῶν.

alteram meam, illam videlicet, quam ad Ioannem perscripsi; rursum duas meas, quas ad Nestorium misi; exiguam vnam, prolixam alteram; denique illam, quæ est ad Acacium. Nam istas omnes a nobis petiit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣ

EIVSDEM CYRILLI

* Δωνάτου

* Δωνάτον Ἐπίσκοπον Νικοπόλεως παλαιᾶς Ἠπείρου Ἐπισλή.

epistola ad Donatum Nicopolis veteris Epiri episcopum.

* Δωνάτου

Τῷ κλεῖω μου ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ * Δωνάτῳ Κυελλος ἐν κλεῖω χαίρειν.

Domino meo dilecto fratri & comministro Donato, Cyrillus in Domino salutem.

ΔΕΙΝ ὡήθην τῇ σὴ θεοσεβείᾳ τὰ ᾧρακολουθήσαντα ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ τῆς ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν γνώμην ἀφίκατο τίνων ὁ κύριός μου ὁ θαυμασιώτατος τελευτωῦς καὶ νοτάριος Αευσόλαος εἰς τὴν Ἀντιόχην, Ἐπιφρομένη καὶ βασιλικᾶς συλλαβᾶς· αἱ ἀρεκελεύοντες ἡμετέρας τῆς Ἀντιοχίαν ἐκκλησίας Ἐπισκοπον Ἰωάννῃ ἀναθεματίσαι μὲν τὰ μαρὰ τῆς Νεστορίου δόγματα· κατὰ ψηφίσασθαι δὲ καὶ τὴν κατὰ εἰρεσιν αὐτῆς κατὰ ὁμοιότητά τῆς ἀγίας συνόδου, ζητήσαι τε οὕτω τὴν ἡμῶν κοινωνίαν. καὶ ἵ μὲν δυνάμει τῆς γεγραμμένων αὐτῆ. Ἰνὲς δὲ τῆς κατὰ τὴν ἀνατολίαν Ἐπισκόπων, οὕτω τὰ χα Νεστορίου κατὰ γνώσκοντες, ἢ καὶ πρὸς αὐτὸν νέμοντες, τὴν ὀρθὴν ἡμῶν λυπόσαι πίστιν, καὶ τῇ δόξῃ τοῦ πάντων ἡμῶν σωτῆρος Χριστοῦ πρὸς κρούοισιν οὐ μετελεύσιν· παρεσκύασαν τε γράψαι πρὸς με ἡμετέρας τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Βερροῦσιῶν Ἐπισκοπον Ἀκάκιον εἰκαῖα τενα, ὡς αὐτῶν αἰτουώτων, ἡμετέρας μὲν

OPERÆ precium duxi pietatem tuam de iis rebus certiorum facere, quæ super ecclesiarum pace acta sunt. Venit itaque dominus meus præclarissimus tribunus & notarius Aristolaus Antiochiam, literas regias secum deferens, quibus Ioanni piissimo ecclesiæ Antiochenæ episcopo mandabatur, ut scelerata Nestorii dogmata anathematizaret, nec non vna cum sancta Synodo depositionis sententiam contra illum ferret, atque ita nostram communionem peteret. Et hæc quidem continebant illæ literæ. Quidam autem ex orientalibus episcopis, qui Nestorium forte necdum condemnarunt, aut etiam illi fauent, rectam nostram fidem offendunt, & Christi omnium nostrum Saluatoris gloriam haud mediocriter oppugnant, atque ita sanctissimum piissimumque Acacium Berrhœensem episcopum, ut ad me absurda quædam scriberet, induxerunt, quod ipsi postularēt, oportet

CAP. XXXVIII.